

GLEDALIŠČE KOPER - Koprodukcija s **SNG Nova Gorica**

Mlakarjev Pašjon

Osmi smrtni greh je neumnost. In ta je danes vsepovsod. Tako zagotavlja novodobni hudič v Pašjonu Iztoka Mlakarja. In njemu gre verjeti, ker on je pač hudič in hudič ima dušo, ne kot sodobni človek, ki je nima ... V svojem najnovejšem gledališkem delu, za katerega je napisal besedilo in glasbeno osnovo (v uprizoritvi je tudi več priredb znanih skladb), je Mlakar za pripovedovalca izbral sebe v vlogi šegavega, dopadljivega Hudiča, ki tudi pove ali zapoje marsikatero grenko. Vendar po svoje predstavlja tudi glas »ljudstva«. In prav ljudska, »jezikava« obarvanost teksta daje uprizoritvi Pašjon, pridih prijetnosti. Primorskim ušesom še prijaznejše zveni beseda, začinjena z goriškim naglasom. S Pašjonom, koprodukcijo Gledališča Koper in **SNG Nova Gorica** (v Koprju je bilo delo krstno uprizorjeno 5. junija, v Novi Gorici bo premiera 24. septembra), se tudi nadaljuje sodelovanje med Mlakarjem in režiserjem Vitom Tauferjem. Po izteku prvih ponovitev v okviru abonmaja Gledališča Koper si bo komedijo v besedi in pesmi mogoče ogledati na skorajšnjem Primorskem poletnem festivalu, ob začetku naslednje gledališke sezone pa v Novi Gorici in še marsikje.

Iztok Mlakar je namreč razvabil slovensko, še posebej primorsko, občinstvo z uspešnicami. Kot doslej je tudi v tem svojem Pašjonu ubral nekakšno srednjo pot; ni priklenjen na ustaljene vzorce, vendar ni ti inovatorski, ne klanja se »oblasti«, jo ošvrkne, vendar ne napade frontalno, jezikovno ni uglajen, je nespoštljiv po ljudskem

vzorcju, vendar nikdar vulgaren in ne postavlja v dvom verskih dogem. Njegov hudič, ustvarjen seveda po meri preizkušene Mlakarja v vlogi interpreta, je bolj dvorni norček, ki se »špota« (naj mi bo dovoljen goriški narečni izraz), manj je pokvarjen od »predstavnikov ljudstva« in na koncu hoče pomagati Kristusu ... Kot je povedal avtor-interpret, so ga zgodbe iz »knjige knjig« že dolgo vznemirjale. Kot tudi toliko drugih ljudi. Izziva so se lotili že številni, z različnimi rezultati.

Mlakarjeva »hudičeva« pripoved obsega 13 prizorov, kolikor je tudi »podob« slovenskega znamenitega Škofjeloškega pasijona. Slučajno in usojeno obenem, pravi Mlakar: do števila 13, ko prikazuješ Kristusovo življenje, te privede več dejstev (12 apostolov in Kristus, sam prikaz dogodkov ...). V svoj Pašjon je Mlakar vključil tudi pri-

hod svetih treh kraljev v Betlehem in ustvaril zabaven prizor s proti rasistično noto (izredno posrečena je bila pred leti ustvarjena odčitava Daria Foja). Na kar se zvrstijo vsi ključni prizori, v katere je Mlakar vpletel tudi jasno kritiko na današnje politično dogajanje v Sloveniji in na širšem območju. Mlakarjevo besedno-glasbeno ustvarjalnost je primerno podprl režiser Vito Taufer, s katerim sta se očitno dobro »ujela«. V uprizoritvi nastopajo člani gledaliških ansamblov obeh teatrov-koproducentov, ki upodabljajo več likov.

Z Mlakarjem – Hudičem igrajo in pojejo še (po vrstnem redu v gledališkem listu): Žiga Udir, Radoš Bolčina, Igor Štamulak, Gorazd Žilavec, Rok Matek, Tjaša Horvat, Matija Rupel in Nejc Cijan Garlatti (v alternaciji). Spremlja jih instrumentalni trio, postavljen v lične »jaslice«, ki ga sestavljajo: David Trebižan, David Šuligoj in Roman Kobal. Prav scena Voranca Kumarja, zelo preprosta, vendar funkcionalna, primerno prostorsko uokvirja odrsko dogajanje, posrečeni pa so tudi kostumi Barbare Stupice. Po pričakovanjih je Mlakarjev Pašjon takoj naletel na nadvse topel sprejem občinstva, kar je tudi razumljivo za »ljudsko« komedijo, ki gledalce nagraja s »človeškimi šentimenti«. Teh je v sodobnih ljudeh, ki so brez duše, bolj malo, pravi Mlakar-Hudič. Očitno se z njim ljudje strinjajo, čeprav uprizoritev iz gledalcev izvabi več smeha kot razmisleka. To pa je tudi pokora, ki jo Mlakarjev Hudič deluje sodobnemu človeku. (bip)